

Arrest

**nr. 107 947 van 2 augustus 2013
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 februari 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 december 2007 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 25 maart 2009 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient een beroep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 4 augustus 2008 wordt de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal van 25 maart 2008 ingetrokken. Het door verzoeker ingediende beroep wordt bij arrest nr. 30 577 van 24 augustus 2009 verworpen daar het beroep zonder voorwerp was geworden.

1.2 Op 27 oktober 2009 beslist de commissaris-generaal om aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen voormelde beslissing dient de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep van de verzoeker wordt verworpen bij arrest nr. 38 648 van 11 februari 2010.

1.3 Op 11 maart 2010 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 22 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag.

1.4 Op 27 april 2010 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 29 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de derde asielaanvraag. De verzoeker dient een beroep tot nietigverklaring in tegen voormelde beslissing bij de Raad. Het beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 47 362 van 24 augustus 2010.

1.5 Op 2 september 2010 dient de verzoeker een vierde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 12 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de vierde asielaanvraag. De verzoeker dient een beroep tot nietigverklaring in tegen voormelde beslissing bij de Raad. Het beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 54 838 van 24 januari 2011.

1.6 Op 30 oktober 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7 Op 20 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 4 maart 2013 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2010 werd ingediend te Kortrijk door :

K.A. nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te Atchoi-Martan op x.x.1984 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 28 december 2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 28 december 2007 diende betrokkene een eerste asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 11 februari 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 11 maart 2010 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze werd afgesloten met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 maart 2010.

Betrokkene diende op 27 april 2010 een derde asielaanvraag in, ook deze werd afgesloten met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, ditmaal op 29 april 2010. Tenslotte diende betrokkene op 02 september 2010 een vierde asielaanvraag in die op 12 oktober 2010 wederom afgesloten werd met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12 oktober 2010 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 2 jaar 1 maand 14 dagen voor de eerste, 11 dagen voor de tweede, 2 dagen voor de derde en 1 maand 10 dagen voor de vierde asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Jacobs stelt dat betrokkene sinds zijn verblijf in België nooit een gevaar betekend heeft voor de openbare orde of veiligheid. We wijzen er op dat betrokkene reeds meermaals in contact kwam met de politiediensten. Op 07 juli 2009 werd er een proces-verbaal opgesteld voor opzettelijke slagen, op 07 november 2010 werd een proces-verbaal opgesteld voor afpersing, op 02 augustus 2011 voor zware diefstal, op 29 mei 2012 voor verdachte handelingen en op 07 januari 2013 werd betrokkene op heterdaad betrapt op winkeldiefstal. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

De raadvrouw stelt dat betrokkene wenst te benadrukken dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus en meer bepaald in de Russische Federatie, deelgebied Tsjetsjenië, thans verergerd is sedert de aankomst van betrokkene en nog meer bepaald sinds 2009. Ter ondersteuning wordt verwezen naar een brief betreffende de situatie in de Noord-Kaukasus (Russische Federatie) opgesteld door Pax Christi Vlaanderen op 17 september 2009 die eveneens een uitgebreide lijst van rapporten en websites over Tsjetsjenië bevat, naar meerdere documenten die terug te vinden zijn op de site van Pax Christi, naar een tekst van Vluchtelingenwerk Vlaanderen op datum van 14 augustus 2010 over de Russische federatie en naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 09 april 2010. Meester Jacobs vestigt hierbij in het bijzonder de aandacht op de passages die betrekking hebben op het feit dat uit Europese landen naar de Russische Federatie terugkerende Tsjetsjenen bijzonder bloot staan aan vervolgingen. We verwijzen hierbij naar het "Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" van januari 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken waarin gesteld wordt dat " Ontheemden die naar Tsjetsjenië terugkeren uit het buitenland, worden volgens UNHCR niet vervolgd vanwege het feit dat zij in het buitenland verbleven. Wel zijn er indicaties dat teruggekeerden worden ondervraagd door de FSB. Personen van wie bekend is dat zij in het verleden met de rebellen hebben samengewerkt, lopen bij terugkeer in Tsjetsjenië een verhoogd risico op vervolging"(zie:<http://www.riiksoverheid.nl/documenten/enpublicaties/ambtsberichten/2012/01/18/noordelijke-kaukasus-2011-5-26-terms-of-reference.html>). We merken daarnaast op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. "In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27 juli 2007, nr 1.018).

Betrokkene haalt aan dat hij in België een traditioneel huwelijk aanging met mevrouw A.D. die eveneens woonachtig is in België en Tsjetsjeense is. Samen hebben zij inmiddels twee kinderen, namelijk D.D. en D.M.A. Mevrouw D. heeft echter ook geen wettelijk verblijf in België. De bewering dat een terugkeer naar de Russische Federatie zou betekenen dat dit een scheiding van het gezin zou betekenen is dan ook niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is."

1.8 Op 20 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 4 maart 2013 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van VDH. L. Attaché,, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K.A. geboren te Atchoi-Martan op x.x.1984, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 12 oktober 2010.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 30 oktober 2010 werd onontvankelijk verklaard op datum van 20 februari 2013.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in de mate dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer dan toegelaten in het Rijk verblijft, of niet in staat is aan te tonen dat de wettelijke termijn niet werd overschreden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer dan toegelaten in het Rijk verblijft, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoeker een schending op van de artikelen 3 EVRM, doch uit de bespreking van het enig middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in de mate dat dit gericht is tegen het bestreden bevel.”

Verzoekers raadsheer verklaart zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door de verzoeker niet wordt betwist. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft ter zake, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van het eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International, of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoeker betoogt dat de tweede bestreden beslissing enkel voorziet in een algemene motivatie omtrent de “*secuuritaire situatie in Tsjetsjenië*” en geenszins de persoonlijke elementen beantwoordt die hij aangehaald heeft bij zijn aanvraag. De verzoeker citeert uit zijn verblijfsaanvraag waar hij melding maakte van een groot risico op vervolging bij een terugkeer naar de Russische Federatie nu hij als jonge man van Tsjetsjeense origine reeds drie jaar in het buitenland verbleven heeft met de vermoedelijke optie dat hij er asiel heeft aangevraagd.

De tweede bestreden beslissing motiveert dienaangaande dat “*onthemden die naar Tsjetsjenië terugkeren uit het buitenland niet vervolgd worden volgens UNHCR vanwege het feit dat zij in het buitenland verbleven*”. De verweerder baseert zich hierbij op het algemeen ambtsbericht “Noordelijke Kaukasus” van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken, *d.d.* januari 2012, terwijl de verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag had gesteund op een aantal algemene informatiebronnen van beduidend minder recente datum: informatie Pax Christi *d.d.* 17 september 2009 en 14 augustus 2010 en hetzelfde ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 9 april 2010. De

Raad hecht uiteraard meer waarde aan de meest recente informatie. Uit deze informatie blijkt dat een terugkeer naar Tsetsjenië in het algemeen geen reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en des te meer toont de verzoeker thans niet aan dat hij persoonlijk bij een terugkeer dergelijke behandeling dient te vrezen.

Waar de verzoeker stelt dat de informatie die de verweerder hanteert, gewag maakt van ondervragen door de FSB van teruggekeerde Tsjetsjenen, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker met een loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie niet aannemelijk kan maken dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aan een behandeling zou worden onderworpen die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Bovendien kan het loutere feit dat men bij een terugkeer wordt ondervraagd door de politiediensten niet resulteren in *“folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* zodat dergelijk gegeven geenszins *ipso facto* een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt. Waar de verzoeker de tweede bestreden beslissing citeert en stelt dat personen van wie bekend is dat zij met de rebellen samenwerken een hoger risico lopen op vervolging, merkt de Raad op dat de verzoeker in het voorliggende verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat hij erom gekend zou staan om samen te werken met de rebellen, dit terwijl uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 27 oktober 2009 en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 38 648 van 11 februari 2010 blijkt dat aan verzoekers asielaanvraag waarbij hij toelichtte problemen te hebben gekend omwille van zijn samenwerking met de man van zijn tante, die een voormalig rebel was, geen geloof kon worden gehecht gelet op de ernst van de veelvuldige tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

Met zijn betoog slaagt de verzoeker er dan ook niet in om aannemelijk te maken dat hij persoonlijk blootgesteld zal worden aan een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Ook met de loutere bewering dat hij tot een burgerlijke dood wordt veroordeeld vermits hij nergens nog bescherming kan inroepen terwijl zijn leven in gevaar is bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, een bewering die niet in het minst wordt gestaafd aan de hand van enig concreet element, toont de verzoeker geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM doet dan ook geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verweerder bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris of zijn gemachtigde bijgevolg niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoeker geen nut opleveren.

Het beroep is zodoende niet ontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing en dit bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Gezien het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing bij de bespreking van het middel aangeduid als “de bestreden beslissing”.

4.2 In een eerste en enig middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing; Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing van onontvankelijkheid inzake Mijnheer K. gemotiveerd is :

- Door te stellen dat de aanvraag gegrond is op de instructie van 19.07.2009 en dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn gelet op de vernietiging van de instructie door de RVS

Dat dit echter volkomen niet met de aanvraag 9 bis overeenstemt , die het volgende vermeldde :

“Bij huidig schrijven wenst mijn cliënt een aanvraag in te dienen tot machtiging van verblijf gesteund op artikel 9 BIS van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling toe te passen in het licht van de omzendbrief van de Minister Turtelboom en de instructie van de Minister en Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid dd.17.07.09 “

Verzoekende partij heeft haar aanvraag ingesteld op 30.10.2010 hetzij alleszins na de afsluiting van de “one shot” regularisatie van 2009 die eveneens vernietigd werd door de RVS;

Dit sluit echter niet uit dat bij gebrek aan enige wettelijke wijziging van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980, en bijgevolg aan duidelijke criteria, de criteria die door de Minister weerhouden werden, als inspiratiebron kunnen worden gebruikt voor de toepassing van artikel 9 BIS van de wet van 15.12.1980 , binnen het kader van de ruime appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris;

- De beslissing stelt dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken die de aanvraag vanuit België rechtvaardigen;

De beslissing beperkt zich te stellen dat een verblijf van 5 jaar, integratie (die op zich niet betwist wordt) een in België opgebouwd sociaal leven “ niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, in België wordt ingeleid en poneert dat die elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een “eventueel” onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980

Dat hiermee echter aan de formele motiveringsplicht niet is voldaan vermits de laconieke motivatie verzoekende partij geenszins toelaat te begrijpen waarom deze elementen niet in overweging werden genomen en evenmin onderzocht werden.

Indien een lang verblijf, een goede integratie en het in België opgebouwde sociaalnet , uiteraard geen automatisch recht openen tot een verblijf van meer dan drie maanden, dient niettemin de beslissing een reden geven waarom deze elementen niet in overweging konden genomen worden en diende de beslissing minstens formeel blijk geven dat de aanwezige belangen terzake afgewogen werden.

Dit is geenszins het geval en volstaat reeds om de beslissing te vernietigen.

- De beslissing beperkt zich verder de retroacten van de asielprocedure samen te vatten en te stellen dat verzoekende partij sinds 12.10.10 illegaal op het grondgebied verblijft.

Deze motivering is terzake noch dienend noch pertinent : artikel 9 bis stelt nergens dat de vreemdeling die beroep doet op deze procedure, geen afgewezen asielzoeker kan of mag zijn, noch dat hij reeds legaal op het grondgebied zou moeten verblijven.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij nergens haar langdurige asielprocedure als argument heeft aangehaald, doch enkel haar langdurig verblijf;

- De beslissing haalt een aantal feiten waarmee verzoekende partij in contact zou geraakt zijn met de politiediensten

Verzoekende partij merkt echter op dat deze feiten prima facie geen aanleiding waren voor gerechtelijke vervolgingen.

- De beslissing meent geen rekening te moeten houden met de securitaire situatie in Tsjetsjenië en werpt het “ Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus” van januari 12 op en haalt blijkbaar verder aan dat verzoekende partij louter informatie bronnen zou citeren.

De verzoekende partij is van oordeel dat deze heel algemene motivatie geenszins de persoonlijke argumenten die aangehaald werden in het verzoekschrift beantwoordt :

Zij liet inderdaad het volgende gelden :

“Dat in casu dient te worden vastgesteld dat de huidige situatie in Tsjetsjenië geenszins gestabiliseerd is, wel integendeel, en dat uit Europese landen naar de Russische Federatie terugkerende Tsjetsjenen, zoals in casu verzoekende partij in geval van uitvoering van de getroffen beslissingen , bijzonder bloot staan voor vervolgingen, ongeacht of hun in België voorgelegde asielmotieven al dan niet geloofwaardig werden beschouwd of zelf dat een asielaanvraag werd ingediend vermits de autoriteiten reeds een middelmatig of lang verblijf in Europa als beginpunt of voorwendsel voor de vervolgingen aanwenden; “

“Dat verzoekende partij zich precies in dit geval bevindt, dat van een jonge man , van Tsjetsjeense origine, die in casu reeds 3 jaar in het buitenland verbleven heeft, met de vermoedelijke optie dat hij er

asiel zou hebben aangevraagd,- zodat het risico om voor hem terug te keren naar Russische Federatie om een aanvraag in te dienen conform aan artikel 9 totaal in onevenredigheid staat ten opzichte van een aanvraag in België ingeleid. “

Verzoekende partij heeft dus degelijk uitgelegd waarom zij van oordeel was dat haar persoonlijke situatie de situaties die geschetst werden in de voorgelegde documentatie tegemoetkwam.

Het algemeen antwoord van de DVZ beantwoordt deze argumentatie niet.

Destemmin dat de DVZ informatiebron waarop de beslissing steunt zelf toegeeft dat terugkerende Tsjetsjenen ondervraagd worden door de FSB en dat personen die bekend zijn als om met de rebellen te hebben samengewerkt, een verhoogd risico lopen in geval van terugkeer .

• De beslissing stelt dat weigering van de aanvraag het gezin niet zal scheiden, daar ook de levenspartner van verzoekende partij zal worden uitgewezen.

Verzoekende partij laat echter opmerken dat haar gezin zich niet tot haar levenspartner en hun gezamenlijke kinderen beperkt : ook is haar schoonfamilie in België aanwezig, nl de ouders van haar partner en grootouders van haar kinderen;

De motivatie beantwoordt deze problematiek niet.

Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoeker werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits hij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar zijn oorsprongslaan , waar zijn leven in gevaar is;

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden”

4.2.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens vevat in het dossier verduidelijkt waarom de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met name dat hij zich beroept op de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009, dat de elementen met betrekking tot zijn integratie betrekking hebben op de grond van de zaak, dat de duur van zijn asielpcedures niet als onredelijk lang kan beschouwd worden, dat de verzoeker de Belgische reglementeringen niet respecteert, dat er geen sprake is van een scheiding van zijn gezin en dat de verzoeker geen bewijzen voorlegt die aantonen dat er voor hem persoonlijk een reëel risico bestaat op ernstige schade in geval van terugkeer.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt in tegendeel dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, hij voert immers kritiek tegen de onderscheiden onderdelen ervan.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2 Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 11 maart 2013, nr. 222.798; RvS 4 juni 2012, nr. 219.600; RvS 15 juni 2011, nr. 213.855; RvS 1 februari 2010, nr. 200.309).

4.2.2.1 De verzoeker betwist *in casu* dat de motivering afdoende is. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt samen onderzocht met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan

te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf, die de verzoeker indiene onontvankelijk bevonden, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker had ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van oorsprong kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen. De verweerder motiveert in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland en gaat vervolgens in op de verschillende elementen die de verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aanbracht. Deze verschillende onderdelen van de bestreden beslissing worden thans door de verzoeker bekritiseerd.

4.2.2.2 De verzoeker voert aan dat de criteria die door de minister weerhouden worden in de instructie van 29 juli 1991 en de daaropvolgende omzendbrief, als inspiratiebron kunnen gebruikt worden voor de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Gelet op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 wordt deze instructie geacht nooit te hebben bestaan zodat de verweerder hiervan geen toepassing kon maken.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De verweerder heeft dan ook op goede gronden en naar alle wettigheid en redelijkheid geoordeeld dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. De verweerder heeft verzoekers verblijfsaanvraag dan ook volkomen terecht onderzocht in het licht van de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij onder meer wordt vereist dat buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond die verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het valt overigens niet in te zien hoe een instructie die criteria bepaalt aangaande de

aanspraken op een verblijfsrecht en die dus handelt over de grond van de verblijfsaanvraag, zou kunnen worden aangewend als inspiratiebron bij het nemen van een beslissing die de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag vaststelt zoals *in casu*. De kritiek van de verzoeker, in zoverre die al niet zou neerkomen op een verzoek om toepassing te maken van een vernietigde instructie hetgeen uiteraard niet kan, is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoeker benadrukt dat zijn aanvraag ingediend werd na de "one shot" regularisatie van 2009, laat hij na uiteen te zetten waarom dit gegeven van belang is in het kader van de bestreden beslissing die werd genomen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De motivering dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009, gezien de vernietiging ervan, niet meer van toepassing zijn, is pertinent en draagkrachtig.

4.2.2.3 Vervolgens betoogt de verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing uiteen dient te zetten waarom de elementen met betrekking tot zijn integratie niet in overweging werden genomen.

De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat *"het feit dat betrokkene sinds 28 december 2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend"* en dat *"de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980"*.

Deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoeker dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoeker niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze motivering is, in het licht van de door de verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in zijn aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoeker immers niet aannemelijk gemaakt dat hij zijn verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan indienen. Zoals uiteengezet onder punt 4.2.2 zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing omtrent zijn integratie, waarvan hij erkent dat deze geen automatisch verblijfsrecht opent, een belangenafweging diende te bevatten. Los van de vaststelling dat de verzoeker nergens verduidelijkt welke belangen ter zake tegenover elkaar zouden moeten worden afgewogen, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing beperkt is tot het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag van de verzoeker en dat geenszins uitspraak wordt gedaan over verzoekers inhoudelijke aanspraken op een verblijfsmachtiging. Er kan *in casu* dan ook niet vooruit worden gelopen op een later te voeren belangenafweging wanneer inzake de gegrondheid van de verblijfsaanvraag, die eventueel zou worden ingediend via de reguliere procedure van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, zou worden beslist.

De verzoeker kan worden gevolgd in zijn standpunt dat een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zowel vanuit legaal als illegaal verblijf kan worden ingediend. De Raad dient evenwel op te merken dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat het illegaal verblijf als determinerend motief zou zijn naar voor geschoven om verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren. De bestreden beslissing stelt geenszins op algemene wijze dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet kan worden ingediend vanuit illegaal verblijf. Meer nog blijkt uit de bewoordingen van deze beslissing dat aan de vaststelling dat de verzoeker sinds 12 oktober 2010 op illegale wijze op het grondgebied verblijft, geen daadwerkelijke consequentie wordt verbonden omtrent de ontvankelijkheid van de kwestieuze verblijfsaanvraag. Zoals de verzoeker zelf aangeeft, blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat hij zich bij zijn aanvraag niet heeft beroepen op de lange duur van zijn asielprocedures, en dat hij enkel gewag maakte van een lang verblijf in België. Op dit argument werd reeds afdoende

geantwoord dat dit niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat dit kan worden onderzocht in een eventuele aanvraag overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. De motieven omtrent de verblijfshistoriek van de verzoeker en de door hem doorlopen asielprocedures maken dan ook een overtollig motief uit van de bestreden beslissing. De kritiek tegen dit overtollig motief is hoe dan ook niet dienstig. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door een vreemdeling die zich in illegaal verblijf bevindt, niet automatisch leidt tot de ontvankelijkheid van de desbetreffende aanvraag. Het bestuur kan immers oordelen dat het langdurig verblijf van een vreemdeling in België niet rechtvaardigt waarom die vreemdeling zijn machtiging tot lang verblijf niet kan indienen in het buitenland. Het komt, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die voortvloeit uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aan de verweerder toe om te bepalen of er sprake is van een buitengewone omstandigheid.

4.2.2.4 Aangaande het motief omtrent de processen-verbaal die jegens de verzoeker zijn opgesteld wegens strafbare feiten werpt de verzoeker tegen dat de genoemde feiten geen aanleiding hebben gegeven tot gerechtelijke vervolgingen. De verzoeker verliest echter uit het oog dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter zodat hij niet geplaatst is om een herbeoordeling van de aanvraag te doen en zich op dit punt in de plaats te stellen van het bestuur. De opportuniteitskritiek van de verzoeker kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bovendien vermeldt de bestreden beslissing slechts dat er in hoofde van de verzoeker reeds processen-verbaal werden opgesteld wegens afpersing, opzettelijke slagen, diefstal en verdachte handelingen. Met de loutere bewering dat deze feiten niet geleid zouden hebben tot een gerechtelijke vervolging, toont de verzoeker niet aan dat de vaststelling van de verweerder dat integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten, niet is gestoeld op een correcte feitenvinding.

4.2.2.5 Waar de verzoeker aanvoert dat zijn gezin niet beperkt is tot zijn echtgenote en kind maar tevens zijn in België aanwezige schoonfamilie omvat, wijst de Raad erop dat het bestaan van een schoonfamilie niet vermeld was in verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf alwaar hij enkel melding maakt van zijn vrouw en kind. De beoordeling van de regelmatigheid van de bestreden beslissing dient te geschieden aan de hand van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het tijdstip van de betrokken beslissing. Het komt immers aan de aanvrager toe om duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen hij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden en/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden.

Bijgevolg is de verweerder er niet toe gehouden te motiveren omtrent de aanwezigheid van verzoekers schoonfamilie in België.

4.2.2.6 De kritiek dat de bestreden beslissing op een te algemene wijze zou antwoorden op de argumentatie in verband met het risico om terug te keren naar de Russische Federatie mist feitelijke grondslag.

De bestreden beslissing bevat dienaangaande de volgende motivering: *“De raadvrouw stelt dat betrokkene wenst te benadrukken dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus en meer bepaald in de Russische Federatie, deelgebied Tsjetsjenië, thans verergerd is sedert de aankomst van betrokkene en nog meer bepaald sinds 2009. Ter ondersteuning wordt verwezen naar een brief betreffende de situatie in de Noord-Kaukasus (Russische Federatie) opgesteld door Pax Christi Vlaanderen op 17 september 2009 die eveneens een uitgebreide lijst van rapporten en websites over Tsjetsjenië bevat, naar meerdere documenten die terug te vinden zijn op de site van Pax Christi, naar een tekst van Vluchtelingenwerk Vlaanderen op datum van 14 augustus 2010 over de Russische federatie en naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 09 april 2010. Meester Jacobs vestigt hierbij in het bijzonder de aandacht op de passages die betrekking hebben op het feit dat uit Europese landen naar de Russische Federatie terugkerende Tsjetsjenen bijzonder bloot staan aan vervolgingen. We verwijzen hierbij naar het “Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus” van januari 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken waarin gesteld wordt dat “ Ontheemden*

die naar Tsjetsjenië terugkeren uit het buitenland, worden volgens UNHCR niet vervolgd vanwege het feit dat zij in het buitenland verbleven. Wel zijn er indicaties dat teruggekeerden worden ondervraagd door de FSB. Personen van wie bekend is dat zij in het verleden met de rebellen hebben samengewerkt, lopen bij terugkeer in Tsjetsjenië een verhoogd risico op vervolging” (zie:<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2012/01/18/noordelijke-kaukasus-2011-5-26-terms-of-reference.html>). We merken daarnaast op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. “In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. “ (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27 juli 2007, nr 1.018).”

Blijkens de stukken van het administratief dossier heeft de verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag d.d. 30 oktober 2010 beperkt tot het citeren van de in de bestreden beslissing genoemde informatie van algemene aard, met hierbij de loutere bewering dat hij “*zich precies in dit geval bevindt, dat van een jonge man van Tsjetsjeense origine, die in casu reeds 3 jaar in het buitenland verbleven heeft, met de vermoedelijke optie dat hij er asiel zou hebben aangevraagd*”. Deze vermeldingen vormen niets meer dan de loutere affirmatie dat de bijgevoegde informatie op de verzoeker van toepassing is, daar hij een jonge man is van Tsjetsjeense origine die reeds 3 jaar in het buitenland heeft verbleven zodat vermoed zal worden dat hij er asiel heeft aangevraagd. Hierop heeft de verweerder op afdoende wijze geantwoord dat uit het recentere Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van januari 2012 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken blijkt dat ontheemden die naar Tsjetsjenië terugkeren uit het buitenland, volgens het UNHCR niet worden vervolgd vanwege het feit dat zij in het buitenland verbleven. De bestreden beslissing vermeldt op correcte wijze de bron waaruit geciteerd wordt. Met zijn betoog toont de verzoeker dan ook niet aan dat de verweerder zich op dit punt niet op de juiste informatie zou hebben gebaseerd.

4.2.2.7 Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoeker met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de voormelde motivering niet correct zou zijn of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Het feit dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De verweerder heeft op pertinente wijze gemotiveerd dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze motieven volstaan om de beslissing tot de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag te schragen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt niet voor. Evenmin is er sprake van machtsoverschrijding.

De verzoeker toont geen schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet of artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

4.2.3 De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat gelet op de stukken van het administratief dossier en de bovenstaande bespreking niet het geval is.

4.2.4 Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan worden volstaan met de verwijzing naar hetgeen hieromtrent is uiteengezet onder punt 3. De verzoeker maakt geen schending aannemelijk van deze verdragsrechtelijke bepaling.

4.3 Het eerste en enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE